

DYMOKURSKÝ ZPRAVODAJ

č. 2/2017

Milí čtenáři,

po hodně studené a nepříjemné zimě nastalo konečně jaro. Rozkvetly první květy, zazelenaly se keře, stromy i mladá tráva. A na příkopech, z té krásné jarní travičky vykukovaly mnohde plastové lahve, mikroténové sáčky, plechovky a někde dokonce i pneumatiky. Příjemné jarní počasí bylo však na počátku dubna provázeno i prudkými dešti, které přinesly mnohým občanům ve spodní části obce Dymokury hodně starostí.

Po loňském obrovském úspěchu akce „Uklidme si Dymokury“, jsme tuto akci chtěli zopakovat a za nejvhodnější termín jsme vybrali 8. dubna. Týden před tímto dnem však byl velmi deštivý. Proto jsme akci nesvolali. Přesto, díky aktivitě spolků, došlo i na úklid. Myslivci nečekali na společnou akci a sami vyrazili k pravidelnému ořezu lip v obci i s odvozem ořezaného materiálu. Hasiči uspořádali pravidelný odvoz elektroodpadu a FK uspořádal sběr železného šrotu. I rybáři se nedali zahanbit. V sobotu 8. dubna 2017 se sešli na koupališti a provedli velký úklid příkopů u přístupových cest k Čudle. Uklidili i „skládku odpadu“ na přístupové cestě k vrtům u odbočky na Záhornice. Tahle akce se konala hned den po skvěle připraveném dni pro děti z mateřských škol, prvních a druhých tříd, který měl u dětí i přítomných dospělých obrovský úspěch. A každý, kdo někdy něco podobného organizoval, ví dobře, kolik příprav a práce to obnáší. Rybáři dokázali udělat pro téměř 140 dětí příjemné setkání rybařinou a vším, co k ní patří. Všem organizátorům patří velký dík.

A poděkování patří i myslivcům, hasičům a členům FK i všem občanům, kteří se jakýmkoli způsobem přičinili při jarním úklidu Dymokur. A ten společný úklid určitě zase zopakujeme - třeba hned na podzim.

starostka Ing. Ludmila Kubálková

Vodníci 2017

Ve vodě v Dymokurech žijí i vodníci !!! Tvrdá a poctivá příprava se vyplatila. Bohatý program pro děti, výborné občerstvení, živé rybky v kádi, falešný potok u rybářské chalupy... největším zážitkem ale skutečný vodník, který se přímo před očima dětí vynořil z místního koupaliště. Nevěříte?? Tak tomu věřte. Bylo to tak. Počasí nás pozlobilo, ale všech 138 dětí i paní učitelky byly statečné a při loučení se na nás stále usmívaly. Díky moc naší dobré partě dymokurských rybářů, pořiční policii a všem ostatním, kteří přiložili ruku k dílu. Bez Vás by to nešlo. Petrův zdar a snad se zase brzy někde sejdem. Třeba u vody. **Krásné jarní dny přejí dymokurští rybáři.**

Dymokury

Moje rodná ves. Tady jsem vychodila základní školu, prožila první dětskou lásku a strávila spoustu hodin nad milovanými knížkami. Na kamenném schůdku staré prádelny jsem spřádala plány o svých budoucích cestách světem a zároveň zvolna poznávala různé kouty naší země, jejichž návštěva mě natolik oslovila, že jsem se vždy ráda vracela domů.

Archeologické nálezy v popelovitých jamách datují osídlení Dymokur od pravěku. Pověst praví, že po příchodu praotce Čecha na Říp vyslal tento moudrý muž jednoho ze svých bratrů na další cestu s úkolem najít místo, kde by se část jeho lidu mohla usídlit. V případě, že by našel správný kraj, měl bratr založit obrovský oheň z kůry, aby mohutný dým, vycházející z hranice, zvěstoval praotci Čechovi, že kmen našel nový domov.

Vezmeme-li v potaz, že původní ves Dymokury stávala na vyvýšenině zakončující Polabskou nížinu (v místě dnešního zámku Czerninů), není pověst tak nesmyslná. Můj tchán kdysi vyprávěl, že když spojenci na konci války bombardovali Drážďany, byla obrovská záře na obloze viditelná i v našem kraji. A tak dým z ohně mohl za jasného počasí vidět i praotec Čech na hoře Říp. Jen se asi nikdy nedozvěděl název nového sídla svých bližních – Dymokury (dým z kůry).

První písemná zmínka o obci se v kronikách objevuje v roce 1249 v souvislosti s tvrzí, vystavěnou na již zmíněné vyvýšenině a o sto osmdesát let později vyplněnou vojskem Zikmunda. V roce 1463 propůjčil ves do držení Janu Křineckému z Ronova sám Jiří z Poděbrad. Chotí Jana byla totiž Eliška z Kunštátu, sestra Jiřího z Poděbrad a tak majetek „zůstal v rodině“. V roce 1572 přešly Dymokury do majetku císaře Rudolfa II., ten tvrz a pozemky prodal Janu Smiřickému ze Smiřic, mně osobně sympatickému tím, že se statečně zúčastnil bouřlivého protestu českých stavů a následně defenestrace, při níž sám vyhodil z hradního okna Fabřicia – sekretáře místodržících Slavaty a Martinice.

Jak už bylo řečeno, svojí náhlou smrtí v roce 1618 unikl Smiřický potupné porážce stavů na Bílé hoře v roce 1620. I tak byl posmrtně odsouzen a potrestán propadnutím veškerého majetku. Jeho jméno napsané na tabulce bylo pověšeno na šibenici umístěné spolu s ostatními pranýři uprostřed Staroměstského rynku. Veškeré statky Smiřických byly zkonfiskovány a rozděleny mezi „věrné“.

Vlády nad dymokurským panstvím se po ročním vyjednávání v roce 1622 ujal Albrecht z Valdštejna. Po jeho zavraždění v Chebu se v Dymokurech střídali nájemci i majitelé. V době švédských válek byly Dymokury a okolní obce k nim náležející zcela zničeny, třicet sedm vesnic vypáleno, sto šedesát dva selských usedlostí zničeno a tisíc korců polí zůstalo neobděláno. Byla velká bída, řádil mor a obyvatelstvo strádalo. Při pročítání starých kronik jsem právě po této těžké době objevila jména rodů Benešů a Štěpánků, mých možných předků.

V roce 1673 se na dymokurském panství poprvé objevuje jméno Colloredo v postavě hraběte Ludvíka. K zámku (přistavenému k tvrzi) patřily dva pivovary, pět mlýnů, čtrnáct dvorů, sto dva rybníků a třicet jedna vsí. Ludvíkova dcera Marie Antonie, provdaná kněžna Montecuculi, postavila v roce 1723 v obci kostel podle projektu slavného architekta Blažeje Santiniho. Geniální stavitel pobýval v té době v nedalekém Chlumci nad Cidlinou, kde pod jeho vedením vyrůstal zámek Karlova Koruna, do Dymokur si „odskočil“. Původní hřbitov kolem kostela měl tvar hvězdy (stavitelský rukopis Santiniho). V roce 1900 rozhodl jeden „osvícený“ místní radní o rozšíření hřbitova a původní tvar byl nenávratně zničen.

V roce 1738 odkázala bezdětná kněžna Marie Antonie panství svému příbuznému Kamilu Colloredovi, jenž ze dvou manželství zplodil čtyři syny a tři dcery. Rod Colloredů spravoval majetek až do roku 1869, kdy se ovdovělá hraběnka Rosina provdala za hraběte Otakara Czernina z Chudenic. Czerninové vlastní zámek, okolní polnosti a lesy i nyní. Nevztahovaly se na ně Benešovy dekrety – jeden z Czerninů byl za druhé světové války vězněn v koncentračním táboře.

Z dětství si pamatuji starého hraběte Czernina a jeho ženu. V roce 1950 byli ze zámku vystěhováni do omšelého domu v areálu staré činěveské cihelny. Hraběnka téměř nevycházela, ale hrabě projížděl důstojně vztyčen s předpisově vyhrnutými pumpkami a helmou z první světové války na staré motorce vesnicí a obhlížel svůj někdejší majetek. V roce 1964 odjeli oba k příbuzným do Rakouska a domů do svých Dymokur se vrátili až po letech, aby bok po boku spočinuli v rodinné hrobce.

Rodné Dymokury navždy zůstanou v mém srdci jako kraj dětství. S kulisou rybníků s tajuplnými názvy Pustý, Jakub, Komárov a Vražda a s nádhernými lesy kolem jsem se nikdy nerozloučila, stále se tam při každé příležitosti vracím. Ve všech mých knihách, které později vyšly, vzpomínám na rodnou ves a snažím se o její zviditelnění. Pomohl mi v tom docent Jan Hrubý z Fakulty architektury Vysokého učení technického v Brně, kde jsem posluchačkou čtvrtého ročníku Univerzity třetího věku. Dymokurský kostelík, vyprojektovaný architektem Janem Blažejem Santinim, v odborné literatuře dosud opomíjený se dostal do učebnic architektury.

Úryvek z knihy Jaroslavy Šrejmové Cesty za českými kameny – použito s laskavým svolením autorky)

Akce klubu důchodců:

Na Zelený čtvrtek členové klubu důchodců ve spolupráci s SDH zorganizovali velikonoční projížďku Prahou pronajatou tramvají. Všichni účastníci byli s akcí velmi spokojeni.

Beseda s autorkou knihy *Cesty za českými kameny*, paní Jaroslavou Šrejmovou, se koná pod patronací našeho klubu důchodců v hasičské klubovně 21. dubna 2017 od 17:00 hod.

Co nového ve Svídnicí:

1. dubna 2017 proběhlo již tradiční jarní kolo turnaje Svídnický BETL. Účast byla tentokrát mimořádně velká - celkem 31 hráčů. Boje skončily až po 20. hodině. První místo v těžké konkurenci obsadil pan Poděbradský Jaroslav z Doubravan, druhé místo pak pan Havlas Josef také z Doubravan a místo třetí vybojoval pan Jindřich Ollé z Dymokur. Místním borcům, přes pravidelný trénink, nepřálo štěstí – nebo spíš „nešla jim karta“. Ale důležité je, že se všichni účastníci skvěle bavili a už dnes se těší na dalšího BETLA.

9. dubna 2017 se, tentokrát zcela jarně venku na sluníčku, hrála ve Svídnicí pohádka pro děti – Kouzelné hnízdo autorky Hanky Strejčkové. Příběh malého skřítky, jeho hledání jara a tradiční zapojení dětí do hry – no prostě prima odpoledne.

V PÁTEK 21. DUBNA 2017 ORGANIZUJE MZŠ DYMOKURY DEN ZEMĚ

SPOJENÝ S ÚKLIDEM OBCÍ

**Svázané balíky se starým papírem nechte
prosím ráno po 8:00 hod. před svými domy.**

Žáci naší školy zajistí jejich odvoz.

Děkujeme!

Dymokurský zpravodaj - periodický tisk územního správního celku • Vydavatel: Obec Dymokury, Revoluční 97, 289 01 Dymokury, IC 00239089 • MK CR E 20415 • Příspěvky, připomínky a náměty zasílejte písemnou formou na adresu obec@dymokury.cz nebo odevzdejte na obecním úřadu vždy nejpozději do konce lichého měsíce • Vychází 6 x ročně pro obyvatele Dymokur, Svídnice a Černé Hory • **č. 2/2017 vydáno dne 18. dubna 2017**